

مقاله‌ای از دکتر فنوش جاراللهی

عنوان مقاله: راهکارها و ضرورت آشنایی جامعه با زبان و فرهنگ افراد دارای ناشنوایی / کم شنوایی
نویسنده و محقق: دکتر فنوش جاراللهی (عضو هیئت علمی گروه شنوایی شناسی دانشگاه علوم پزشکی ایران)
به سفارش: مجله انجمن خانواده ناشنویان استان اصفهان
مقدمه:

قرن بیست و یکم است و علم پیشرفته روانشناسی در اختیار ما قرار دارد. قصد است در این مقاله از این دیدگاه به مسئله ناشنوایی به عنوان یک پدیده طبیعی نگاه شود. روانشناسی به ما انسان ها درس می دهد که خودآگاهی و عزت نفس خود را بالا ببرید، یعنی خود را همانگونه که هستید (با همه داشته ها و نداشته هایتان) قبول و دوست داشته باشید. روانشناسی می گوید اعتماد به نفس خود را افزایش دهید یعنی به توانایی های خود باور داشته باشید. روانشناسی می گوید تلاش کنید از تباطاتان با دیگران مؤثر باشد. برقراری ارتباطی در انسان ها بدرستی ارضاء نشود دچار سوء تغذیه روانی خواهند شد. کیفیت زندگی هر انسانی تابع کیفیت روانی او؛ و کیفیت روانی تابع کیفیت روابط آنها است. ناشنویان در جامعه ما از نظر این ابعاد روانشناختی چگونه اند و چرا؟
زبان:

زبان محصول کنش متقابل محیط و وراثت است. زبان یک نوع وسیله ارتباطی است که در آن افکار و احساسات برای انتقال معنی به دیگران نمادسازی شده است. این نمادها صورت ها گوناگون هستند مانند نمادهای نوشتاری، گفتاری، اشاره ای، هنری، پانتومیم و ... که ابزاری برای انتقال افکار، ایده ها، تجربیات، احساسات ما و متقابلاً برای دریافت نقطه دیدگاه های دیگران، تجزیه و تحلیل پدیده ها و تحصیل علوم است. این زبان که ویژه نوع انسان است برای برقراری ارتباط انسان ها برای اهدافی که ذکر شد ابزاری مهم و منحصر به فرد است. همه کودکان تا ۵ سالگی ساختار اساسی زبان مادری شان را فرا می گیرند، هر چند بین آنها از لحاظ درجه هوشی و تحریک های محیطی تفاوت وجود دارد. کودکان دارای شنوایی از طریق شنیدن (ارتباط شنیداری-کلامی) و کودکان دارای ناشنوایی / کم شنوایی از طریق اشاره، بینایی و شنوایی (ارتباط از طریق زبان اشاره توأم با لب خوانی و شنیدن) زبان اول یا زبان مادری خود را فرا می گیرند. این فراگیری حاصل کنش متقابل محیط و وراثت است و در دوره خاصی رخ می دهد، بطوری که کودک باید از بدو تولد تا ۵ سالگی (بویژه سه سال اول زندگی) بطور تمام و کمال در معرض زبان اول خود قرار گیرد. در این دوره زمانی تسلط به زبان اول شکل خواهد گرفت. شواهد تحقیق نشان می دهد که محرومیت از زبان (و نه کم شنوایی شدید)، دلیل اصلی رشد ضعیف زبان، پیامدهای سوء آموزشی و سلامت در ناشنویان است و قرار نگرفتن در معرض زبان اشاره برای کودکان ناشنوا در مراحل اولیه رشد آنها قابل ردیابی است. علاوه بر این، نگرانی های مربوط به تأخیر در رشد، اختلال توجه و مشکلات عاطفی-اجتماعی همچنان بر رشد کودکان کم شنوا غالب است. سرانجام، تفاوت های عصبی دائمی (مانند رشد میلین کمتر در مسیرهای عصبی زبانی) نیز در افراد ناشنوا که تسلط کافی به یک زبان گفتاری را ندارند و در افرادی که با تأخیر در معرض زبان اشاره قرار می گیرند در مقایسه با افرادی که به موقع در معرض آن قرار گرفته اند، دیده می شود. بنابراین حاصل مهم این بحث آن است که وقتی توسط غربالگری شنوایی در دوره نوزادی متوجه بدنیا آمدن نوزادی با ناشنوایی / کم شنوایی شدید، با آگاهی دادن به والدین به آنها کمک کنیم تصمیم بگیرند با هر نوع وسیله کمکی و به هر شیوه ارتباطی ممکن که انتخاب می کنند.

۳۵

۳۵

لورا علمیان

انجمن خانواده‌شنوایان
اصفهان

سال چهارم / شماره پنج

نوروز ۱۴۰۰

علمی، فرهنگی و اجتماعی

فصلنامه انجمن خانواده‌شنوایان استان اصفهان

- حامد عابدین زاده: بدون ما برای ما تصمیم نگیرد
- کار آفرین موفق اصفهان
- مصاحبه با رئیس دانشگاه فرهنگیان (دانشگاه ویژه نشوایان و کم نشوایان)

آموزش و بهداشت کودکان کم شنوا و ضرورت زبان های اشاره

که فقط تکیه بر استفاده از زبان گفتاری با تجهیزات کمک شنوایی شرايطی ایجاد می کند که خطر ضعف در فراگیری زبان را افزایش می دهد، بحث خواهد شد. فراگیری زبان به عنوان یک مسئله حقوق بشر برای ناشنوایان مطرح شده و هدف اصلی آن است که سیاست گزاران دریابند، کودکان ناشنوا برای رشد سالم خود نیاز به دسترسی بهتری به زبان های اشاره طبیعی دارند.

زبان های اشاره:

زبان های اشاره زبان های طبیعی انسان هستند که در جوامع مختلف بسیاری در سراسر جهان وجود دارند. همانند زبان های گفتاری، زبان های اشاره نیز سطوح آوایی، واجی، هجایی، صرفی، نحوی، پاره گفتار و کاربردی را آنچنان که از زبان های طبیعی انتظار می رود، دارا هستند. در حالی که زبان های اشاره اغلب با اصطلاحات ملی نامیده می شوند (مانند زبان اشاره آمریکایی، زبان اشاره تایلندی و بسیاری دیگر)، این زبان ها از زبان های گفتاری متمایز هستند و چندین زبان اشاره می تواند در یک کشور وجود داشته باشد. امروزه تخمین زده شده که چند صد زبان اشاره در جهان وجود دارد. این زبان های دیداری فضایی به محققان کمک کرده تا زبان ها را به عنوان نمودهای مشترک بشری درک کنند که می تواند به دو صورت گفتاری و دیداری ظاهر شود. زبان های مردم به طور گسترده از زبان های اشاره استفاده

مترجم: دکتر فرنوش جاراللهی
(عضو هیئت علمی گروه
شنوایی شناسی دانشگاه علوم
پزشکی ایران)
مجله انجمن خانواده ناشنوایان
اصفهان دی ماه ۱۳۹۹

مقدمه:

هنگامی که نوزادانی با کم شنوایی شناسایی می شوند، غالباً نگرانی اصلی، متمرکز بر رشد زبان و حیطه های دیگری که به فراگیری به موقع زبان متکی هستند (مانند شناخت و رشد عاطفی-اجتماعی)، خواهد بود. اگر کودکان ناشنوا قادر به دستیابی به زبان گفتاری در محیط خانواده خود نباشند و اعضای خانواده که شنوا هستند زبان اشاره را نمانند، این نگرانی برای رشد زبان می تواند به سرعت به یک وضعیت اضطراری تبدیل شود. اغلب اقدامات پزشکی و آموزشی معمول برای مدیریت کم شنوایی از طریق فناوری های موجود، مانند سمعک و کاشت حلزون، مناسبانه بدون آموختن زبان اشاره است. در مقاله حاضر درباره این موضوع